

KAPITOLA ŠESTÁ

Než se na hodinách objeví 23:35, srdce mi bije tak rychle, že skoro nemůžu dýchat. Ve 23:00 jsem odchytila Raven a vysvětlila jí, že už budu muset brzy jít. Potvrdila mi Benova slova: restauraci zavře někdo jiný a právě byly vydány poslední dezerty. Všechno bude v pořádku.

Až na to, že zbývá umýt poslední várku hrnců, někdo po zemi rozlil celou lahvičku octové zálivky a podlaha lepí i poté, co jsem ji několikrát vytřela. Ve 23:26 už jsem málem doběhla ke skříňce, ale jeden z odnášečů nádobí poznamenal, že je potřeba doplnit jeho sekci na zítra. Jestli to je narážka přímo na mě, to jsem nepoznala. Hned odešel a já nechtěla riskovat, že dostanu vyhazov hned první den.

Když odhodím špinavou zástěru do koše na špinavé prádlo, na hodinách je 23:42, a když vyběhnu převlečená na zadní dvorek bez jediného slůvka na rozloučenou, je už 23:46.

Po zádech mi stéká pot a já sprintuju do metra na Union Square. *Využij expresní soupravu, jestli pojede!* poučila mě Luz v rámci instrukcí. Vysvětlila mi, že expresní metro jezdí jen v určitém časovém rozmezí a musím pečlivě číst cedule. Zatímco uháním po schodech dolů, vytahuju MetroCard od papá. Než mě pustí dál, musím ji jednou,

dvakrát, třikrát otřít. Deset minut do setkání se Zachem. Stihnu to. Všechno je v pohodě. Teda není, ale musí být.

Jakmile se octnu v podzemí, zjišťuju, že jsem totálně nepřipravená. Je... tu... tolik... schodišť! A všechna mi nabízejí, že mě zavedou ještě hlouběji do podzemí. Najdu nástupiště „N/Q Předměstí“... *Hlavně aby to jelo na předměstí!* Všichni tuhle chybu udělají!... Rychle naskočím do soupravy, než se rozezní zvonek, že se dveře zavírají.

Uf. Během kurzu v Le Tablier jsem si zvykla jezdit pařížským metrem, ale tady platí úplně jiný systém s ulicemi označenými čísly a možností lokální a expresní přepravy. Každopádně jsem ve voze. A můžu jen doufat, že jsem nastoupila správně. Prohlídnu si, co mám na sobě: bílý krajkový vršek zastrčený do černé sukně a na nohou stříbrné balerínky. Oblečení jsem si zabalila, už když jsme se vrátili domů z brunče. Luz mi pomohla a s výsledkem jsem docela spokojená. Chybí tomu jen jedna věc. Otevřu kabelku přes rameno a vytáhnu několik zlatých náramků, které si nasadím na zápěstí. Tak, dokonale připravená na nejúžasnější druhé rande na světě.

Hledám lesk na rty a všimnu si něčeho za oknem. Na ceduli je napsáno „14. ulice – Union Square“, kde jsem nastoupila. Před několika minutami. Počkat. Ten vlak nikam nejede. Měla jsem takovou radost, že vůbec v *nějakém* sedím – a pravděpodobně ve správném –, že jsem si toho ani nevšimla.

„Promiňte, ale nevíte, proč nejedeme?“ zeptám se pána sedícího vedle mě.

Pokrčí rameny a ukazovákem ukáže nahoru. Z reproduktorů se ozývá hlášení, ale zvuk je tlumený.

„Vůbec tomu nerozumím.“

„Zůstali jsme viset. Víc vědět nepotřebujete.“ Nezdá se, že by ho vyvedlo z míry.